

[Peder Jakobsen.]

afgrøde på Danmarks jord, men jeg beklager i høj grad, af forholdene er sådanne for landbrugserhvervet, at den ærede regering ser sig nødsaget til at komme med et sådant forslag. Jeg forstår de mennesker, som er ude for vanskeligheder i så henseende, og når den højtærede regering mener, at det er nødvendigt med en sådan lovgivning, skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Aage Fogh: I betragtning af at både købmandsforeningerne og husmandsforeningerne står bag ved ønsket om at få denne lov, skal jeg på mit partis vegne tilsige vor støtte hertil, idet jeg dog vil udtale håbet om, at det må blive så få som muligt, for hvem det bliver nødvendigt at gøre brug deraf.

Hans Hansen (Rørby): Jeg skal på min gruppes vegne anbefale lovforslaget til fremme. Også jeg vil gerne give udtryk for, at det var rart, hvis vi kunne nå dertil, at man ikke behøvede at pantsætte høsten forud, men der er vel ikke andet at gøre. Jeg foretrækker i hvert fald, at det levende liv går forud for hensynet til dem, der blot sidder og trækker renter.

Lynnerup Nielsen: Jeg kan tilsige mit partis støtte til lovforslagets fremme, idet vi naturligvis ser med beklagelse på, at en lovgivning på dette område også skal være nødvendig, når vi tænker på den høst, vi har haft i sommeren 1948, men jeg går ud fra, at det virkelig er nødvendigt, selv om der ikke foreligger noget materiale for os med hensyn til, i hvor stor udstrækning der er gjort brug af disse høstpantebreve.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg takker ordførerne for tilslutningen til lovforslagets gennemførelse. Jeg kan sige det samme, som allerede er blevet sagt, at vi naturligvis alle ønsker, at forholdene må blive således for landbruget, at denne lovgivning bliver overflødig. Jeg kan også tilføje, at jeg tror ikke, den vil blive anvendt i så forfærdelig mange tilfælde i år, men når købmandsorganisationerne ønsker det og husmandsforeningerne nærer det samme ønske, kan jeg ikke se, at det kan gøre nogen skade, at man gennemfører en sådan lovgivning, og jeg takker som sagt for den tilslutning til forslaget, som er givet fra alle sider.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophævelse af sukkerrationeringen.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3665; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1879).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): De ærede forslagsstillere påstår, at 1948-sukkerhøsten er tilstrækkelig til at dække behovet for sukker her i landet uden rationering. I den anledning skal jeg bemærke, at sukkerhøsten i indeværende år efter de opgørelser, vi nu har, har været 238 000 t. Der var en overgang, hvor vi havde håbet, at den ville blive 250 000 t, men så meget blev den ikke, den blev kun 238 000 t. Af disse 238 000 t er der allerede forlængst disponeret over 42 500 t til eksport til Sverige og Norge. Det vil altså sige, at der til rådighed af sukkerhøsten er et kvantum på 195 000 t. Dette kvantum modsvarer det samlede forbrug her i landet i 1938, men siden 1938 er befolkningen steget med godt 11 pct., hvilket utvivlsomt giver en tilsvarende stigning i sukkerforbruget. Hertil kommer, at sukker i forhold til andre varer er blevet billigere. Det bevirker, at man må regne med, at hvis sukkeret var frit, ville forbruget være steget stærkere, end hvad der svarer til befolkningstilvæksten. Det betyder, at de 195 000 t må anses for absolut utilstrækkeligt til at dække et frit forbrug. Alene af den grund er det udelukket, at sukkerrationeringen kan hæves, og alene ud fra disse betragtninger kan og bør det stillede forslag afvises. Hertil kommer, at det, som jeg senere skal komme ind på, er absolut nødvendigt for os at kunne disponere over en del af de 195 000 t til yderligere eksport, først og fremmest til de skandinaviske lande.

Forslagsstillerne henviser til, at de priser, vi opnår ved eksport, er betydeligt lavere end i fjor. Hertil er at sige, at det er rigtigt, at udviklingen på verdensmarkedet har medført, at de eksportpriser, vi får for sukkeret, ikke er de samme som dem, vi fik under krigen; de er blevet lavere. De er også lavere end dem, vi opnåede, forrige gang vi forhandlede, men det er ikke ud-